

สัปดาห์เรื่องหลอนกระดูกขวัญ

แม่ ประตูดูผี

ไขชบาท

นักเขียนที่ยืนหยัด

สร้างความสยองมาอย่างยาวนาน

ตัวอย่าง

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

คืน ประหลาด สุด

ใบหาบง

แจ้งประตูดัฟ โดย ใบหนด

© บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
ใบหนด.

แจ้งประตูดัฟ.--กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2554
160 หน้า.
1. เรื่องสั้น. ผี I. ชื่อเรื่อง.
895.91301
ISBN 978-616-510-367-1

ราคา ๔๔ บาท

จัดพิมพ์โดย

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

๖๖๘-๖๗๖ ถนนจรัญสนิทวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๕-๑๖๗๑-๒, ๐-๒๔๓๕-๕๗๘๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๕-๖๘๑๒

<http://www.praphansarn.com>

ผู้ก่อตั้ง

: สุพล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร

: พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา,
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ

: อาทร เตชะธาดา

บรรณาธิการ

: ศิริเพ็ญ ชัยสนิโท

แบบปกและรูปเล่ม

: นพพร คงสอน

พิสูจน์อักษร

: พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9 www.se-ed.com

คำแนะนำนักพิมพ์

ถ้าความกลัวคือ “คุณสมบัติอันเป็นสากล” ที่มนุษย์พึงมีกันอยู่ทุกชาติทุกภาษา และเรื่องราวเกี่ยวกับความลึกลับของภูตผีวิญญานดูจะเป็นเรื่องราวที่น่าขนลุกขนพองที่แผ่ซ่านอยู่ทั่วทุกมุมโลก เรื่องเล่ากระตุกขวัญอันประสาทมากมายจึงถูกสร้างสรรค์ขึ้น เพื่อท้าทายอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านที่ชื่นชอบความระทึกตื่นเต้นปนสยองอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

“แถมประตูดุผี” อีกหนึ่งความสยองจากหนังสือชุด **ที่นี่มีผี!** รวมสุดยอดเรื่องสั้นผีอารมณ์หลากหลาย

จากคอลัมน์ “ชนหัวลูก” ในหนังสือพิมพ์ข่าวสด ซึ่งมีอยู่ด้วยกันทั้งหมด 8 เล่มนี้ สร้างสรรค์โดย “ไบหนาด” อันเป็นนามปากกาของณรงค์ จันทรเรือง นักเขียนรุ่นใหญ่ผู้คร่ำหวอดในวงการเรื่องสั้นฝีมืออย่างต่อเนื่องยาวนานกว่าสี่สิบปี ผู้ท้าทายผ่านความผันแปรของตลาดวรรณกรรมมาแล้วทุกยุคสมัย แต่ด้วยความเป็นตัวจริงที่ทุกคนยอมรับจึงทำให้ “ไบหนาด” ยืนหยัดสร้างความสยองคู่สังคมไทย ครองใจนักอ่านได้เรื่อยมาจนทุกวันนี้

สำนักพิมพ์พลสาส์น ต้องขอบอกไว้ก่อนว่ารวมเรื่องสั้นชุดนี้ แม้ไม่อาจทำให้คุณกลัวจนตัวเกร็ง แต่ก็ทำให้คุณหลอนจนขวัญผวาได้เหมือนกัน ฉะนั้นเพื่อเพิ่มดีกรีความกลัวให้ถึงขีดสุดโปรดอย่ารีรอที่จะหามาไว้ในครอบครองให้ครบทั้ง 8 เล่ม มิฉะนั้นแล้วคุณอาจพลาดความบันเทิงฉบับขนพองสยองเกล้านี้ไปได้ เราเตือนคุณแล้ว!!

ด้วยความหวังดี
สำนักพิมพ์พลสาส์น

คำนำผู้เขียน

เมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนเรื่องเขย่าขวัญประเภท
ผีๆ สางๆ กำลังดัง ไม่ว่าเปิดนิตยสารฉบับใดก็มักมี
เรื่องสั้น เรื่องยาว รวมทั้งคอลัมน์เกี่ยวกับเรื่องภูตผี
ปีศาจแทบทั้งสิ้น

ช่วงนั้นผมทำงานในกองบรรณาธิการ “ขวัญจิต”
รายสัปดาห์ โดยมีคุณประเสริฐ พิจารณโสภณ (ชาย
บางกอก) เป็นบรรณาธิการ

คอลัมน์ “ขวัญหาย” ในขวัญจิตเป็นคอลัมน์ที่มี
ผู้นิยมชมชอบเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ควบคุมคอลัมน์นี้คือคุณวิจิต เพ็ญมณี นักเขียน

นักแปล นักหนังสือพิมพ์ และนักจัดรายการวิทยุ โดยคัดเลือกเรื่องสั้นที่ผู้อ่านส่งมาร่วมสนุกเพื่อลงพิมพ์ แต่ส่วนมากมักจะย่อหย่อนอรรถรสที่เป็นโครงเรื่อง กับเน้นบรรยายฉากเยือกเย็นวังเวงใจตามแบบเรื่องผีๆ ซางๆ ทัวไปที่ผู้อ่านต้องการ เขย่าขวัญไม่ถึงอกถึงใจ หรือหลอกหลอนไม่น่าขนลุกขนพองเท่าที่ควร คุณวิจิตจึงเดือดร้อนต้องลงมือเขียนเองแทบทุกฉบับก็ว่าได้ จนกระทั่งการงานล้นมือจึงต้องขอตัวจากหน้าที่นี้ คุณประเสริฐรู้ว่าผมเคยเขียนปีศาจนิยายในเพลินจิตรายวันมาก่อนก็ยกงานนี้ให้ผมทำแทน

“วิญญาณห่วง” คือผลงานเรื่องสั้นอันประเดิมคุณประเสริฐตั้งนามปากกาให้ว่า “ไบหนาด” อันเป็นชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งที่เชื่อว่าผีกลัว เหมือนผีฝรั่งกลัวกระเทียม

จากนั้นนาม “ไบหนาด” ก็ปรากฏขึ้นหลายครั้งจนคุณสุพล เตชะธาดา เจ้าของขวัญจิตและสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ชักชวนให้เขียนเรื่องสั้นใหม่เอี่ยม

ว่าด้วยผู้หญิงล้วนๆ เช่น นางตานี, นางตะเคียน, นางเงือก เป็นต้น เพื่อรวมเป็นเล่มพ็อกเก็ตบุ๊กในชื่อ “ผีผู้หญิง”

ปรากฏว่าท่านผู้อ่านที่ชื่นชอบเรื่องแนวนี้ต้อนรับอย่างอบอุ่นเป็นอันดี จนทำให้นามปากกานี้ปรากฏตามนิตยสารต่างๆ และมีผลงานรวมพิมพ์เป็นเล่ม ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาวและสารคดีมากกว่า ๑๐๐ เล่ม

เมื่อราว ๖-๗ ปีมาแล้ว “ไบหนาด” เขียนคอลัมน์ “ชนหัวลูก” ในหนังสือพิมพ์ข่าวสดยาวนานมาจนทุกวันนี้ รวมแล้วเกือบ ๒,๐๐๐ เรื่อง

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นในยุคคุณอาทร เตชะธาดา ได้นำ “ชนหัวลูก” ของ “ไบหนาด” มารวมพิมพ์ในรูปเล่มกะทัดรัดเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านที่นิยมแนวสยองขวัญสั้นประสาธ ซึ่งไม่เหมาะสำหรับคนขวัญอ่อนเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณครับ

“ไบหนาด”

สารบัญ

แรงปีศาจ	๐๓
ศาลากลางสวน	๒๐
คนสู้ผี	๒๖
ภูตพเนจร	๓๒
ผีเรือน	๓๘
แก้วตาผี!	๔๕
เจ้าของเขาหวง	๕๐
วิญญาณบาป	๕๗
กรวคเปื้อนเลือด	๖๔

วิญญาณร้องไห้		๗๐
มะม่วงผีสิง		๗๘
คอนโกา สยอง		๘๔
ห้องนี้มีแปกสาม		๙๐
โค้ง...ผีเฮี้ยน!		๙๘
ชอยผีสิง		๑๐๔
ผีขึ้นแท็กซี่		๑๑๐
หนีชีวิต		๑๑๖
จองเวร		๑๒๒
พบกันที่อ่างทอง		๑๒๘
วิญญาณแม่		๑๓๔
เจ้าที่สุกเฮี้ยน		๑๔๐
เกวียนมรณะ		๑๔๖
คามมาส่ง		๑๕๒

แรงปีศาจ

ผมได้ห้องในหอพักแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้
ที่ทำงาน คนเช่าเดิมเพิ่งจะขนของย้ายออกไป
เธอเป็นผู้หญิงสาวสวยเซียวละ แต่ท่าทาง
แปลกๆ ชอบหลบหลบตาคนเวลาที่มีใคร
พูดทักทาย คือเธอจะตอบอ้อมแอ้ม ฟังไม่
ถนัด...แล้วก็หลบตาจู้จี้

เคยได้ยินพวกผู้ใหญ่ท่านพูดถึงคนที่มีลักษณะ
ประเภทนี้ว่า...เหมือนผีกระสือ!

เจ้าของหอพักแห่งนี้ก็เป็นเพื่อนของผมเอง เขา

โทร.มาบอกในวันที่ห้องนี้กำลังจะว่างลง ตรงกับวันเสาร์พอดี ผมก็เลยขนของไปตอนก่อนเที่ยง สัมภาระไม่มีอะไรมากหรอกครับ มีแค่กระเป๋าเสื้อผ้าใบกับไนต์บุ๊กอีกเครื่อง...ขณะที่นั่งคุยกับเจ้าของหออยู่ที่ห้องโถงชั้นล่าง หญิงสาวเจ้าของห้องเดิมก็เอากุญแจมาคืน ดูท่าเธอคงจะมีกระเป๋าใบเดียวเหมือนกัน และมีญาติๆ เอรธมารับ ได้ความว่าจะกลับไปอยู่ต่างจังหวัด

ห้องเช่านี้ไม่ได้วิไลศมาหราเท่าไหร่นัก ดูๆ ก็คล้ายกับห้องในโรงแรมทั่วไป คือมีเตียงเดี่ยว ตู้เสื้อผ้า โต๊ะเขียนหนังสือ เก้าอี้และโซฟา มีห้องน้ำในตัว ใครอยากเอาวิทยุ ทีวีหรือตู้เย็นมาไว้ในห้องนอนด้วยเจ้าของก็ไม่ว่า เพราะมีมิเตอร์ค่าไฟติดอยู่หน้าห้อง

คืนนั้น ผมเข้านอนอย่างสบายอารมณ์ ผมเป็นคนนอนดึกครับ ห้าทุ่ม-สองยามทุกคืน บางทีก็เลยไปถึงตีหนึ่ง สาเหตุเพราะผมชอบอ่านหนังสือจนง่วงจัดๆ ถึงจะนอน ดังนั้น หัวถึงหมอนปั๊บ

ก็หลับไปเลยทีเดียว...เกือบลืมบอกไปว่าห้องนี้
ติดแอร์เย็นฉ่ำจึงเย็นฉ่ำสบายตัว

ผมหลับอย่างรวดเร็ว ไม่รู้สึกแปลกที่แปลก
ทางเลย ทั้งๆ ที่นี่เป็นครั้งแรกที่ผมต้องจากบ้าน
แถวพุทธมณฑลมาอยู่แถวลาดพร้าวนี้ เพื่อความ
สะดวกในการเดินทางไปทำงาน

กำลังฝันดี ผมก็ตื่นเพราะผ้าห่มถูกกระชาก
ไปทางปลายเตียง! ความรู้สึกมันบ่งบอกอย่างนั้น
แต่จะเป็นไปได้ยังไง ผมยังงงๆ

อย่างไรก็ตาม ผ้าห่มมันเกิดปาฏิหาริย์ตก
ไปอยู่ปลายเตียงทั้งผืน ผมลุกไปหยิบมันมา
ห่มใหม่อีกครั้ง อะไรกันเนี่ย...ผมนอนดินขนาด
นี้เชียวหรือ? ตอนนั้นผมไม่ได้นึกถึงผีสง
นางไม้อะไร เพียงแต่สงสัยว่านอนอิท่าไหนถึง
บิดผ้าห่มไปไกลขนาดนั้นได้?

เฮ้อ...คิดยังไงก็คิดไม่ออก...หลับต่อดีกว่า

คืนต่อมา ผมนอนตอนหัวทิ่มครึ่งเพราะรุ่งขึ้น
เป็นวันจันทร์ ผมอยากไปทำงานแต่เช้าอย่างสดชื่น

หน่อย...

กำลังหลับๆ ก็ต้องตื่นอีกแล้ว คราวนี้เป็นเพราะเสียงไอแห้งๆ เสียงมันอยู่ในห้องนี้แหละ แต่พอตื่นเต็มทีเสียงก็หายไป! มันแปลกจัง...แต่กระนั้น ผมก็ยังไม่ได้นึกถึงเรื่องผีๆ ใดๆ อยู่ดี

เช้าวันจันทร์ ผมไม่ค่อยสดชื่นอย่างที่หวัง มันเพลียๆ โหยๆ พิกล ทั้งที่ได้หลับนอนอย่างพอเพียง! ผมขอเล่าถึงคืนที่สามเลยครับ คืนวันจันทร์นั้นแหละ...

กลางดึกผมพลิกตัวแล้วเกิดอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น ผมรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่ง เป็นผู้ชายมาเดินวนเวียนอยู่ในห้อง เขาเดินอย่างคนกลุ่มใจ พอได้สติก็ใจหายวาบ...รู้ว่าเป็นขโมย? ผมลืมตาเต็มที่ ห้องพล้นสงบเงียบ ไม่มีใครสักหน่อย...ผมคิดไปเองอีกแล้ว!

เอ...หรือว่าเราลืมไหว้เจ้าที่? รุ่งขึ้นเลยซื้อพวงมาลัยมาไหว้ศาลพระภูมิ และไม่ลืมที่จะสวดมนต์ไหว้พระก่อนนอน

คืนที่สี่ ผมได้ยินคำพูดว่า “อย่ามานอนทับกันสิ” เสียงชัดเจนมาก และที่ร้ายกว่านั้น...ผมโดนผีอำ! ขณะขยับตัวไม่ได้ก็มองเห็นร่างหนึ่ง...เหมือนศพ! นอนแข็งที่อยู่อยุบนเตียง! เอาละ...ได้เรื่องละครวันนี้ ผีแน่ๆ แล้ว

ผมบอกเพื่อนที่เป็นเจ้าของหอ เขายืนยันว่าที่นี่ไม่เคยมีผีเผื่ออะไรเลย แต่ฟังดูที่ผมเล่าเขาก็ขนหัวลุกอยู่เหมือนกัน...เผอิญเราได้คุยกับป้าแซมที่เป็นแม่บ้านคอยดูแลความสะอาด แกบอกว่าสงสัยผู้หญิงที่เช่าอยู่คนเก่าน่าจะคงจะเลี้ยงผี...หรือไม่ก็เล่นของ!

อีกอย่างหนึ่ง ตอนที่เธอให้แกช่วยเข้าไปปิดกวาดเช็ดถูนะ แกเห็นรูปภาพเหมือนรูปตั้งหน้าศพเป็นรูปผู้ชายค่อนข้างสูงอายุ และมีโกศใส่กระดูกอันเล็กๆ ตั้งอยู่ด้วย ผู้หญิงคนเช่าเดิมที่ชื่อคุณแต่มจะมีอาหารคาวหวานใส่ถ้วยตะไลเล็กๆ มาเช่นไหว้เสมอ

ผมฟังแล้วก็ขนลุก...เพื่อนถามว่าอยากย้าย

ห้องใหม่? ผมก็ตอบว่าคงไม่เป็นไร ในใจคิดว่า ชายในภาพคงจะเป็นพ่อของเธอ และตอนนี้เธอก็เอารูปกับโกศไปด้วยแล้วนี่นา ทำไมวิญญาณยังอยู่ล่ะ?

ผมตัดสินใจจุดธูปที่ศาลพระภูมิ ขอให้ท่านช่วยนำวิญญาณออกไปจากที่นี่ด้วย

ไม่ได้ผลครับ คืนต่อมาผมได้ยินแต่เสียงตวาด “อย่ามานอนทับกันซิ”

ในที่สุด เราตัดสินใจดูให้รู้แน่ เบาะแสจากประโยคนี้เอง ผมขอให้เพื่อนกับป่าแฉ่มช่วยกันยกที่นอนออก แล้วยกกระดานปูเตียงขึ้น...นั่นไง!

สิ่งที่เห็นคือรูปภาพที่คว่ำหน้าลง และโกศกระดูกเล็กๆ ซุกอยู่ใต้กระดานปูเตียงอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

ไม่อยากจะเชื่อเลย เราเอาภาพกับโกศออกมาจากตรงนั้น เธอซ่อนมันไว้ทำไม? ไม่นานเพื่อนผมก็สืบเสาะจนได้ เพราะเขารู้จักกับเพื่อนคนหนึ่งของคุณแต่มี

เรื่องของเรื่องคือ ชายในภาพเป็นสามีของเธอ
เขาเสียชีวิตเพราะหัวใจวายหลังจากทะเลาะกับ
คุณแต่มี เรื่องผู้ชายที่ทำท่าจะมาเป็นกิ๊กของเธอ...
เราเดาเรื่องราวว่า ที่แรกคุณแต่มีคงนำรูปกับ
กระดุมมาอยู่ใกล้ตัว แต่เมื่อถูกวิญญาณทวงถามมาก ๆ
เธอไม่รู้จะทำยังไงดีก็เลยซุกซ่อนเอาไว้ที่นี่ ไม่กล้า
เอาไปด้วย

วิญญาณสามีคงยังผูกพัน หรือไม่ก็ขุ่นเคือง
เธอไม่น้อยเลยละ!

ถึงจะย้ายกระดุมกับรูปภาพไปแล้ว ผมก็ยัง
เสียวสยอง ต้องขอลากลับไปอยู่บ้านดีกว่าอยู่
ที่นี่ เดินทางไกลหน่อยก็ช่างมัน...ยังงี้ก็ดีกว่า
หัวใจวายเหมือนวิญญาณดวงนั้นนะครับ

ศาลากลางสวน

ช่วงนี้ใกล้จะถึงฤดูทุเรียน ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นราชาแห่งผลไม้กำลังจะออกจากสวนมาสู่ท้องตลาด หรือ “ทุเรียนระบุง” แล้วนะครับ ทำให้ผมนึกถึงอดีตสมัยวัยรุ่นของตัวเองที่เคยไปอยู่แถวบางใหญ่กับพ่อแม่ แถมมีเรื่องชนหัวลูกมาเล่าสู่กันฟังอีกต่างหาก

ตอนนั้นสวนทุเรียนที่นนทบุรีกำลังโรยราแล้ว จะมีหลงเหลืออยู่บ้างก็น้อยเต็มที

คนเก่าแก่ที่นั่นเคยเล่าให้ฟังว่า ชาวสวนสวน

มากท้อใจตั้งแต่ น้ำท่วมปี ๒๕๒๔ รีบเก็บกิ่งพันธุ์
ทุเรียนใส่ชะลอมหนีน้ำก็ตายเสียเกือบหมด พอถึง
ปี ๒๕๒๖ เลยถอดใจขายสวนทิ้งไปตามๆ กัน...
ถือว่าคิดถูกนะครับ เพราะคนที่ยังกัดฟันสู้ต่อก็รีบ
ฟันฟู้ฟันฟี่ แล้วเริ่มต้นปลูกทุเรียนใหม่...ที่ไหน
ได้ละ พอถึงปี ๒๕๓๘ ก็เจอน้ำท่วมใหญ่เข้าให้
เต็มรักเต็มใคร่

ขายสวนทิ้งเกือบหมด จนสิ้นชื่อเสียงของ
“ทุเรียนสวนนนท์” ตั้งแต่นั้นมา!

ผมชอบพอกับลุงพัด วัยเฉียด ๗๐ แล้วแต่ยัง
แข็งแรง เพราะออกกำลังกายสม่ำเสมอมา
ตั้งแต่หนุ่มๆ ที่น่าสังเกตคือสวนทุเรียนที่ยกทรง
เรียงรายนั้นไม่มีการล้อมรั้วเลย กับมีต้นทองหลาง
ปลูกแซมทุเรียนเกือบทุกต้นก็ว่าได้

ลุงพัดให้ความรู้ว่า ขโมยขโจรไม่ซุกซุ่มนัก
การลักขโมยทุเรียนหนามแหลมๆ ก็เป็นเรื่องยาก
เอาการ พอถึงหน้าทุเรียนระนุ เจ้าของสวนลงมา
กอดปิ่นนอนเฝ้าก็กันขโมยได้แล้ว

การปลูกทองหลางแซมทุเรียนก็เพื่อช่วยบังลม รากจะช่วยทำให้ต้นและดินเย็น อีกทั้งป้องกันหน้าดินพัง แถมขุดลอกท้องร่องน้ำใบมาเป็นปุ๋ยให้ต้นทุเรียนได้อีกต่างหาก

ทำไมทุเรียนสวนจังหวัดนนทบุรีจึงโด่งดังนักหนา?

รสชาติอร่อยถูกปากคนทั่วไปนะซีครับ ไม่หวานจัดแต่หวานมัน เมล็ดลีบเล็ก พันธุ์ที่ขึ้นชื่อลือชามากๆ คือ หมอนทอง, ก้านยาว, กำปับและกบ สวนไหนปลูกทุเรียนได้รสชาติดีก็จะตั้งชื่อตามเจ้าของสวน เช่น กบตาขำ, กบยายแพ, กบแม่เฒ่า เป็นต้น

ที่อำเภอบางใหญ่นี้สมัยก่อนมีมากมายที่ตำบลบางเลน, บางม่วงและเสาธงหิน

ความเชื่อถือเรื่องภูตผีหรือพระภูมิเจ้าที่ก็คล้ายๆ กันทั่วไป แต่ชาวสวนจังหวัดนนท์จะตั้งศาลพระภูมิไว้ในสวน บูชาด้วยเครื่องเซ่นและดอกไม้ธูปเทียนเหมือนที่อื่นๆ

เมื่อถึงหน้าเก็บทุเรียน ชาวสวนจะเลือก
ทุเรียนลูกดีที่สุด ๑ ลูก ระดับหมอนทอง ๕ พูลัง...
อะไรประมาณนั้นไปถวายศาลพระภูมิ แล้ว
บนบานศาลกล่าวขอให้ปีหน้าได้ผลดกมาก
กว่าปีนี้เถิด เจ้าประคุณน...

นอกจากผีก็คือพระ!!

ในช่วงที่ทุเรียนตกดอก ชาวสวนจะนิยมไป
กราบไหว้พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ที่วัดพิบูลเงิน ขอให้
ปีนี้ขายได้เงินเป็นหมื่นๆ ถ้าเกินห้าหมื่นจะนำ
ทุเรียนมาแก้บนแน่นอน

เมื่อคุยกันถูกคอบ่อยครั้ง ลุงพัดก็เล่าเรื่อง
ขนหัวลุกให้ผมฟัง

สมัยที่ยังหนุ่มฉกรรจ์ พ่อแม่เพิ่งล้มตายไป
ไฉ่ๆ กัน ไม่ช้าก็ถึงหน้าทุเรียนระบุดี หนุ่มพัด
ก็เลือกหมอนทองลูกโตไปถวายศาลพระภูมิใน
ศาลตามธรรมเนียม บอกกล่าวว่าเป็นสิ่งตอบแทน
บุญคุณที่ช่วยให้ทุเรียนผลิดอกออกผลน่าชื่นใจ
ขายได้เงินทองเป็นกอบเป็นกำ...ปีหน้าฟ้าใหม่ก็ขอ

ให้เจ้าพ่อจงดลบันดาลให้ทุเรียนติดลูกดกมากกว่า
ปีนี้เถิด...สาธุ!

**แทบจะไม่ขาดเสียง สรรพสิ่งก็ตกอยู่ใน
ความเยียบสงัด ลมไม่พัด ใบไม้ไม่กระดิก เมฆ
หนาทึบเคลื่อนมาบดบังแสงแดดในยามสาย
จนร่มครึ้ม หมาเจ้ากรรมจากสวนชนิดติดๆ
กันก็โง่งมคือนเสียงโหยหวนเยือกเย็น**

หนุ่มพัสดุสีกร้อนๆ หนาวๆ อย่างไม่เคยเป็น
มาก่อน ปากคอแห้งผาก เหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่
เห็นสิ่งใดผิดปกติ ยกเว้นแต่ความเยียบเยิบน่า
ใจหาย ขนาดปลาในตู้ยังไม่ผุดเสียงจ่อมๆ อย่างที่
เคยได้ยิน

ขณะที่จะล่าถอยออกมาด้วยความหวาด
ระแวงใจเต้นระทึก ก็ได้ยินเสียงดู้บ! แม้จะไม่ดังนัก
ก็ทำให้สะดุ้งโหยงสุดตัว

คุณพระช่วย! ทุเรียนหมอนทองที่เพิ่งเซ็นศาล
พระภูมิหยกๆ นั้นเอง ที่ตกลงมาเหมือนมีคนจับ
โยน! แต่นั่นยังไม่น่าขนลุกขนพองเท่ากับทุเรียน

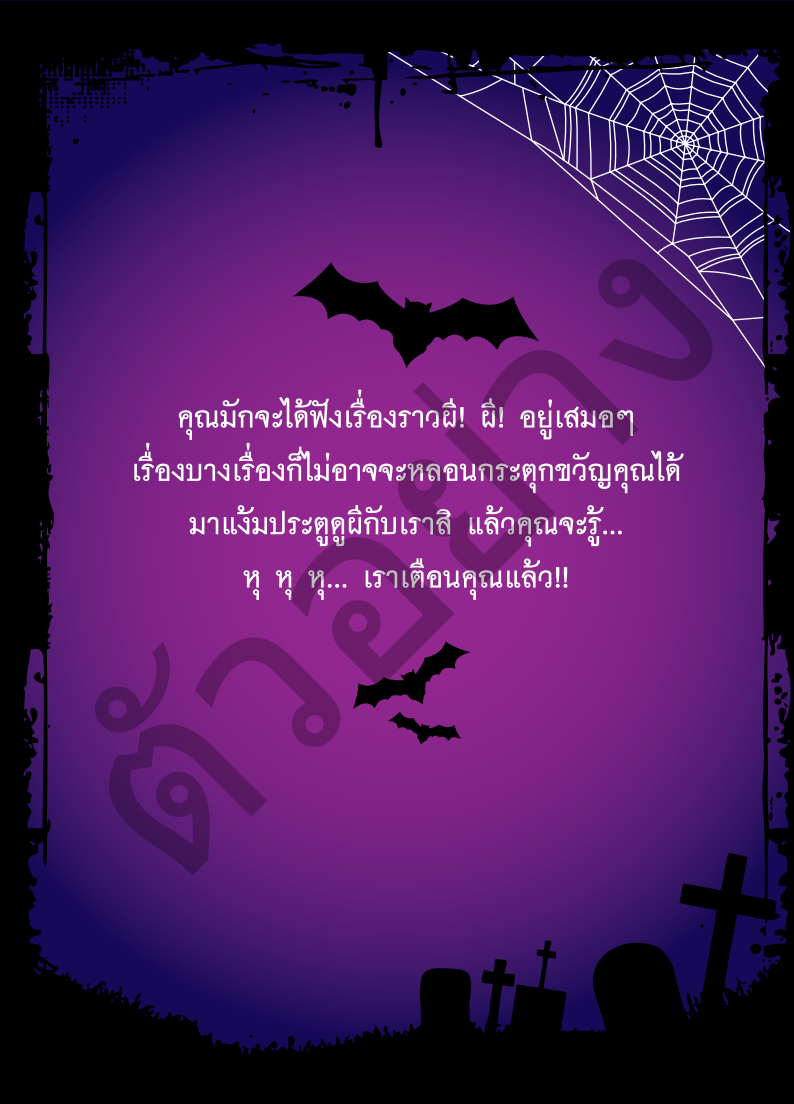
แตกกระจาย...เหลือแต่เปลือกกับเมล็ดลีบๆ แกว
โคนศาลเท่านั้นเอง!

...ปรากฏร่างหญิงสาวผมยาว นุ่งโจงกระเบน
สีเขี้ยว ห่มสไบสีตองอ่อนเย็นเด่น...เป็นรูปเงาเลื่อน
รางอยู่ที่ศาลไม้เก่าแก่ หนุ่มพัตรรู้สึกแก้วหูลั่นเปรี้ยะ
มานตาลายพว้า...ครั้นจ้องมองอีกครั้งก็ไม่เห็นร่าง
ของหญิงสาวผู้นั้นเสียแล้ว

ตั้งหลักได้ก็หันกลับโกยอ้าวชนิดแหกป่าแหก
สวนในบัดดล

นับแต่วันนั้นมา หนุ่มพัตรแข็งใจเอาเครื่อง
เช่นไปถวายที่ศาลพระภูมิกลางสวนครั้งใด ก็
จะบอกกล่าวชัดเจนว่า “ขอให้เจ้าแม่จงมารับ
เครื่องเช่นด้วยเถิด” ทุกครั้งไป...เจ้าแม่ก็คง
พอใจที่หนุ่มพัตรไม่เรียกว่าเจ้าพ่อ จนไม่เคย
ปรากฏร่างให้แกต้องขนหัวลุกชันอีกเลย!

คุณมักจะได้ฟังเรื่องราวผี! ผี! อยู่เสมอๆ
เรื่องบางเรื่องก็ไม่อาจจะหลอนกระตุกขวัญคุณได้
มาแหม่มประตูดุผีกับเราสิ แล้วคุณจะรู้...
หุ หุ หุ... เราเตือนคุณแล้ว!!